

názoru, ničeho v tom směru neuvádí a rozhodnutí čís. 325 sb. n. s. zdůrazňuje právě proti názoru stěžovatelů, že ani exekuční řád, ani poplatkový zákon nečiní splatnost poplatku podmínkou jeho přednostního práva, že však přednostní právo jeho zaniká uplynutím tří let od doby, kdy poplatek měl býti zaplacen tím, jemuž platebním rozkazem byl předepsán, jinými slovy, že splatnost poplatku není podmínkou přednostního práva, nýbrž toliko okolností, určující dobu jeho trvání (srv. též Neumann, koment. k řu 216 čís. 2 ex. ř. a rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. května 1925, čís. R I 403/25 sb. čís. 5035).

Čís. 5229.

Ustanovení řu 1328 obč. zák. nechrání žemu lehkověrnou, nýbrž obelstěnou.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, Rv I 895/25.)

Žaloba o odškodnění za nesplněnou přípověď manželství, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně opírá žalobu o to, že byla žalovaným k mimomanželské souloži pohnuta přípovědí manželství, aniž by přímo byla tvrdila, že se žalovaný dopustil trestného činu ve smyslu řu 506 tr. zák. Než na tom by nezáleželo, kdyby žalobkyně jinak byla tvrdila, že žalovaný splnění slibu odpírá bez důvodu, což jest jádrem skutkové podstaty tohoto trestného činu. Ale žalobkyně tak neučinila, naopak byvši vyslechnuta jako strana, udala, že domácnost žalovaného opustila proto, že se s jeho dospělými dětmi pohádala. Zbývá tedy jen otázka, zda žalovaný žalobkyni nepohnul k mimomanželské souloži jinak záludně a zda pro to jest jeho jednání mravně zavržitelným a činí ho podle řu 1328 obč. zák. zodpovědným. Ve směru tom je zjištěno, že žalovaný, vdovec s několika dětmi, žalobkyni, vdově, rovněž s několika dětmi řekl, že by byla ženou pro něho, že si ji vezme, a že, když žalobkyně poukázala na Betty G-ovou, která před ní vedla žalovanému hospodářství a již žalovaný za manželku nepojal, prohlásil, že žalobkyně je osobou zcela jinou a že to půjde, což se podle toho, co žalobkyně sama jako strana udala, vztahovalo patrně na to, že se bude domácnosti žalovaného řádně zastávat. Nižší soudy, uváživše, že nejde o osobu nezkušenou, dospěly na tomto skutkovém podkladě k závěru, že takový pouhý slib manželský za daných okolností nelze pokládati za lstivé pokud se týče klamně jednání, jaké má na mysli ř 1328 obč. zák. Nižším soudům dlužno ve směru tom přisvědčiti tím spíše, ježto žalobkyně v první stoličce netvrdila, že žalovaný přípověď manželství od samého počátku vážně nemínil (sb. n. s. 2253) a naopak uvedla v žalobě, že z chování žalovaného v poslední době (mimomanželský poměr trval již tři roky) soudila, že na to nemyslí, by přípovědi manželství dostal; zákon nechrání osobu lehkověrnou, nýbrž obelstěnou. Napadené rozhodnutí hoví tedy zákonu a věci. Tvrdí-li dovolání, že se odvolací soud

pojmem záludnosti neobíral, přehlíží, že odvolací soud jinak, tedy i ve směru tom, odkázal na důvody prvního rozsudku, jenž ostatně i správně zdůraznil, že prohlášení žalovaného, že žalobkyni za manželku pojme teprve tehdy, až na místě podpory obdrží odbytné, nepřichází v úvahu, jelikož se stalo teprve po té, když žalovaný již asi rok se žalobkyní žil v souložnictví, a nebylo tedy pro žalobkyni pohnutkou, by se mu poddala.

Čís. 5230.

Vyrovnačí kvotu jest vypočítati z pohledávky, jak tu byla v době zahájení vyrovnacího řízení. To, co platil po zahájení vyrovnacího řízení, avšak před uzavřením vyrovnání, jest dlužník oprávněn započísti si na vyrovnací kvotu.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, Rv I 898 25.)

K vyrovnání žalovaného přihlásil žalobce pohledávku konečným penízem 8.682 Kč 45 h. Vyrovnání bylo zahájeno dne 29. října 1922, dne 30. ledna 1923 byl přijat vyrovnací návrh na 50% vyrovnací kvotu. Dne 18. listopadu 1922 zaplatil žalovaný žalobci 4.349 Kč 11 h. Ježto žalovaný neplatil ničeho na splátky vyrovnací kvoty, zažaloval žalobce celou původní pohledávku. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d přiznal žalobci 1902 Kč 12 h, dospěv k výpočtu tím, že odečetl od celé pohledávky peníz zaplacený žalovaným dne 18. listopadu 1922, ze zbytku vypočetl vyrovnací kvotu, jejíž dospěle splátky pak žalobci přisoudil. Po právní stránce vycházel odvolací soud z názoru, že vyrovnací kvotu lze vypočísti pouze z pohledávky, jež tu byla v čas uzavření vyrovnání.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D u v o d y:

Názor odvolacího soudu, že se vyrovnání muže vztahovati jen na pohledávku, která tu byla v čase schváleného vyrovnání, není správným, rozhodující jest stav pohledávky v den zahájení vyrovnacího řízení. Názor odvolacího soudu přičí se zřejmě ustanovení §§ 46 a 47 vyr. ř. Dle těchto ustanovení musí se s věřiteli, jichž pohledávky nepožívají přednostního práva, ve vyrovnání nakládati stejně a jest neplatnou úmluva dlužníka nebo jiných osob s věřitelem, kterou se mu před uzavřením vyrovnání nebo v době mezi jeho uzavřením a pravomocí potvrzovacího usnesení vyhrazují zvláštní výhody. Tím jest vyslovena zásada stejného nakládání se všemi věřiteli 3. třídy, která způsobem donucovacím zakazuje, by některému z nich se nedostalo výhody proti ostatním věřitelům, leč že by vyrovnací řád sám připouštěl výjimky. Z této zásady plyne, že žalobci přísluší tak jako ostatním věřitelům jen 50% z původní pohledávky. Byl by ve výhodě oproti ostatním věřitelům, kdyby se nepřihlíželo ke splátce, již obdržel 18. listopadu 1922 a kdyby se mu přiznal mimo to nárok na vyrovnací kvotu ze zbytku, neboť obdržel by poměrně více než ostatní věřitelé. Výhoda